Rättsfallssamlingen

FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT
HENRIK SAUGMANDSGAARD ØE
föredraget den 21 december 2016[1]

Mål C-696/15 P

Republiken Tjeckien
mot

Europeiska kommissionen

”Överklagande – Transport – Direktiv 2010/40/EU – Införande av intelligenta transportsystem på vägtransportområdet – Delegering av befogenheter till Europeiska kommissionen – Delegerad förordning (EU) nr 885/2013 – Tillhandahållande av informationstjänster för säkra och skyddade parkeringsplatser för lastbilar och kommersiella fordon – Delegerad förordning (EU) nr 886/2013 – D**ata och förfaranden för kostnadsfritt tillhandahållande av ett minimum av vägsäkerhetsrelaterad universell trafikinformation för användare** – Kommissionens påstådda överskridande av gränserna för delegering av befogenheter

I – Inledning

1. I sitt överklagande har Republiken Tjeckien yrkat att den dom som meddelades av Europeiska unionens tribunal den 8 oktober 2015, Republiken Tjeckien/kommissionen[2] ska upphävas. I nämnda dom ogillade tribunalen Republiken Tjeckiens talan om ogiltigförklaring av Europeiska kommissionens delegerade förordningar (EU) nr 885/2013[3] och (EU) nr 886/2013[4] (nedan tillsammans kallade de omtvistade förordningarna) om komplettering av direktiv 2010/40/EU[5] om intelligenta transportsystem (nedan kallade ITS) **på vägtransportområdet**.

2. Av de skäl som anges nedan föreslår jag att domstolen ska ogilla överklagandet.

1 Originalspråk: franska.

2 Dom av den 8 oktober 2013, Republiken Tjeckien/kommissionen (T-659/13 och T-660/13, ej publicerad, EU:T:2015:771), nedan kallad den överklagade domen.

3 Kommissionens förordning (EU) nr 885/13 av den 15 maj 2013 om komplettering av Europaparlamentets och rådets ITS-direktiv 2010/40/EU vad gäller tillhandahållande av informationstjänster för säkra och skyddade parkeringsplatser för lastbilar och kommersiella fordon (EUT L 247, 2013, s. 1).

4 Kommissionens delegerade förordning (EU) nr 886/13 av den 15 maj 2013 om komplettering av Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU vad gäller data och förfaranden för kostnadsfritt tillhandahållande, när så är möjligt, av ett minimum av vägsäkerhetsrelaterad universell trafikinformation för användare (EUT L 247, 2013, s. 6).

5 **Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/40/EU av den 7 juli 2010 om ett ramverk för införande av intelligenta transportsystem på vägtransportområdet och för gränssnitt mot andra transportslag** (EUT L 207, 2010 s. 1).

II – Tillämpliga bestämmelser

A – Direktiv 2010/40

3. I skälen 3, 7 och 18 i direktiv 2010/40 anges följande:

”(3) [ITS] är avancerade tillämpningar som utan att i sig vara intelligenta syftar till att tillhandahålla innovativa tjänster med avseende på olika transportslag och trafikledning och möjliggöra för olika användare att vara bättre informerade och därigenom kunna utnyttja transportnäten på ett säkrare, mer samordnat och ’smartare’ sätt.

(7) Specifikationer, inbegripet standarder när sådana behövs, som definierar mer detaljerade bestämmelser och förfaranden bör införas för att garantera ett samordnat och effektivt införande av ITS inom hela unionen. Innan några specifikationer antas bör kommissionen bedöma om de stämmer överens med vissa principer som anges i bilaga II. Prioritet bör i första hand ges till de fyra huvudområdena för utveckling och införande av ITS. …

(18) Viktiga aktörer, såsom leverantörer av ITS-tjänster, ITS-användarsammanslutningar, transport- och anläggningsoperatörer, företrädare för tillverkningsindustrin, arbetsmarknadens parter, yrkessammanslutningar och lokala myndigheter, bör ges möjlighet att bistå kommissionen med råd om de kommersiella och tekniska aspekterna av införandet av ITS inom unionen. För detta ändamål bör kommissionen inrätta en rådgivande ITS-grupp för att säkerställa nära samarbete med aktörer och medlemsstater. …”

4. I artikel 4.1 och 4.17 i direktiv 2010/40 anges följande definitioner:

”1. [*ITS*]: system i vilka informations- och kommunikationsteknik tillämpas på vägtransportområdet, inklusive infrastruktur, fordon och användare, och för trafikledning och mobilitetshantering, samt för gränssnitt mot andra transportslag.

17. *specifikation*: en bindande åtgärd som fastställer bestämmelser med krav, förfaranden eller andra relevanta regler.”

5. I artikel 5 i samma direktiv, med rubriken ”Införande av ITS”, anges följande:

”1. Medlemsstaterna ska vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att de specifikationer som antas av kommissionen i enlighet med artikel 6 tillämpas på ITS–tillämpningar och ITS–tjänster, när sådana har införts, i enlighet med principerna i bilaga II. Denna rätt ska inte påverkas av lagstiftningsakter som antagits i enlighet med artikel 6.2 andra stycket.

…”

6. I artikel 6 i direktiv 2010/40, med rubriken ”Specifikationer”, anges följande:

”1. Kommissionen ska först anta de specifikationer som behövs för att kompatibiliteten ska kunna garanteras liksom interoperabiliteten och kontinuiteten vad gäller införande och operativ användning av ITS för de prioriterade åtgärderna.

2. Kommissionen ska sträva efter att senast den 27 februari 2013 anta specifikationer för en eller flera av de prioriterade åtgärderna.

Senast 12 månader efter antagandet av de nödvändiga specifikationerna för en prioriterad åtgärd ska kommissionen, i förekommande fall och efter att ha gjort en konsekvensanalys, inbegripet en kostnads- och nyttoanalys, lägga fram ett förslag för Europaparlamentet och rådet i enlighet med artikel 294 [FEUF] om att vidta den prioriterade åtgärden.

3. Så snart som de nödvändiga specifikationerna för prioriterade åtgärder har fastställts ska kommissionen anta specifikationer som garanterar kompatibilitet, interoperabilitet och kontinuitet för införande och operativ användning av ITS inom andra åtgärder på de prioriterade områdena.

4. När så är relevant, och beroende på det område som omfattas av specifikationen, ska specifikationen inbegripa en eller flera av följande typer av bestämmelser:

a) Funktionella bestämmelser som anger de berörda aktörernas roll och informationsflödet mellan dem.

b) Tekniska bestämmelser som tillhandahåller tekniska medel för att uppfylla de funktionella bestämmelserna.

c) Organisatoriska bestämmelser som anger de förfarandemässiga skyldigheterna för berörda aktörer.

d) Tjänstebestämmelser som anger de olika tjänstenivåerna och deras innehåll med avseende på ITS-tillämpningar och ITS-tjänster.

5. Utan att det påverkar förfarandena enligt direktiv 98/34/EG ska i specifikationerna vid behov anges de villkor under vilka medlemsstaterna, efter att ha meddelat kommissionen, får fastställa kompletterande bestämmelser för tillhandahållandet av ITS-tjänster på hela sitt territorium eller på en del av detta, förutsatt att dessa regler inte hindrar interoperabiliteten.

6. Specifikationerna ska i förekommande fall grundas på någon av de standarder som avses i artikel 8.

Specifikationerna ska, i förekommande fall, sörja för bedömningen av överensstämmelse i enlighet med beslut nr 768/2008/EG.

Specifikationerna ska stämma överens med de principer som anges i bilaga II.

7. Kommissionen ska göra en konsekvensanalys, inbegripet en kostnads- och nyttoanalys, innan specifikationerna antas.”

7. Artikel 7 i direktiv 2010/40, med rubriken ”Delegerade akter”, har följande lydelse:

”1. Kommissionen får, med avseende på specifikationer, anta delegerade akter i enlighet med artikel 290 [FEUF]. Kommissionen ska anta dessa delegerade akter i enlighet med de relevanta bestämmelserna i detta direktiv, särskilt artikel 6 och bilaga II.

2. En separat delegerad akt ska antas för var och en av de prioriterade åtgärderna.

…”

B – Delegerad förordning nr 885/2013

8. Enligt artikel 1 i delegerad förordning nr 885/2013 ”[fastställs i] denna förordning … de specifikationer som krävs för att garantera kompatibilitet, interoperabilitet och kontinuitet för införande och operativ användning för informationstjänster för säkra och skyddade parkeringsplatser för lastbilar och kommersiella fordon på unionsnivå i enlighet med direktiv [2010/40]”.

9. I artikel 3 i delegerad förordning nr 885/2013, som rör krav om tillhandahållande av informationstjänster, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska utse områden där trafik- och säkerhetsförhållandena kräver införande av informationstjänster om säkra och skyddade parkeringsplatser.

De ska också definiera prioriterade zoner där dynamisk information kommer att tillhandahållas.

2. Tillhandahållandet av informationstjänster ska uppfylla de krav som fastställs i artiklarna 4–7.”

10. I artikel 8 i delegerad förordning nr 885/2013, med rubriken ”Utvärdering av om kraven uppfylls”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska utse ett nationellt organ som har behörighet att utvärdera om de krav som fastställs i artiklarna 4–7 uppfylls av tjänsteleverantörer, parkeringsoperatörer och väghållare. Detta organ ska vara opartiskt och oberoende av dessa.

Två eller flera medlemsstater får utse ett gemensamt regionalt organ som är behörigt att bedöma om dessa krav uppfylls på deras territorier.

Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilket det nationella organet är.

2. Alla tjänsteleverantörer ska lämna in en förklaring till de utsedda organen om att de uppfyller de krav som fastställs i artiklarna 4–7.

…

3. De utsedda nationella organen ska slumpmässigt kontrollera förklaringarna från ett antal offentliga och privata tjänsteleverantörer och parkeringsoperatörer och begära bevis på att kraven i artiklarna 4–7 är uppfyllda.

Tjänstens kvalitet kan också bedömas genom användning av användargenererade kommentarer.

Varje år ska de utsedda nationella organen rapportera till de relevanta nationella myndigheterna om de inlämnade förklaringarna och om resultaten av deras slumpmässiga kontroller.”

C – Delegerad förordning nr 886/2013

11. Enligt artikel 1 i delegerad förordning nr 886/2013 ”fastställs [i denna förordning] de specifikationer som krävs för att garantera kompatibilitet, interoperabilitet och kontinuitet för införande och operativ användning av data och förfaranden för tillhandahållande, när så är möjligt, av ett minimum av vägsäkerhetsrelaterad universell trafikinformation kostnadsfritt för användare på EU-nivå i enlighet med direktiv [2010/40]”.

12. I artikel 5 i delegerad förordning nr 886/2013, som rör tillhandahållandet av informationstjänsten, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska utse delar av det transeuropeiska vägnätet där trafik- och säkerhetsförhållandena kräver ett införande av ett minimum av vägsäkerhetsrelaterade universella trafikinformationstjänster.

De ska underrätta kommissionen om dessa vägavsnitt.

2. Tillhandahållandet av informationstjänsten ska uppfylla de krav som fastställs i artiklarna 6–8.”

13. I artikel 9 i delegerad förordning nr 886/2013, med rubriken ”Bedömning av om kraven uppfylls”, föreskrivs följande:

”1. Medlemsstaterna ska utse ett opartiskt och oberoende nationellt organ som är behörigt att bedöma om kraven i artiklarna 3–8 uppfylls av de offentliga och privata väghållarna, tjänsteleverantörerna och företagen som sänder trafikinformation. Två eller flera medlemsstater får utse ett gemensamt organ som behörigt att bedöma om dessa krav uppfylls på deras territorier.

Medlemsstaterna ska meddela kommissionen vilka de nationella organen är.

2. Offentliga och privata väghållare, tjänsteleverantörer och företag som sänder trafikinformation ska till de utsedda nationella organen lämna identifieringsuppgifter och en beskrivning av den informationstjänst som de tillhandahåller, samt en förklaring om överensstämmelse med kraven i artiklarna 3–8.

…

3. De utsedda nationella organen ska slumpmässigt kontrollera att förklaringarna från de offentliga och privata väghållarna, tjänsteleverantörerna och företagen som sänder trafikinformation är korrekta, och ska begära bevis för att kraven i artiklarna 3–8 är uppfyllda.

Varje år ska de utsedda nationella organen rapportera till de nationella myndigheterna om de inlämnade förklaringarna och om resultaten av de slumpmässiga kontrollerna.”

III – Den överklagade domen

14. Genom två ansökningar, som inkom till tribunalens kansli den 12 december 2013, väckte Republiken Tjeckien talan om ogiltigförklaring av de omtvistade förordningarna.

15. Till stöd för sin talan åberopade Republiken Tjeckien tre grunder. Som första grund anfördes att artikel 7.1 i direktiv nr 2010/40, jämförd med artikel 5.1 och artikel 6 i detta direktiv, hade åsidosatts på grund av att kommissionen, genom att anta de omtvistade förordningarna, hade överskridit sina befogenheter enligt dessa bestämmelser. Som andra grund anfördes att artikel 290 FEUF hade åsidosatts på grund av att kommissionen, genom att anta de omtvistade förordningarna, hade överskridit sin befogenhet att anta delegerade akter som inte är lagstiftningsakter enligt den artikeln. Som tredje grund anfördes att artikel 13.2 FEU hade åsidosatts på grund av att kommissionen, genom att anta de omtvistade förordningarna, hade överskridit de befogenheter som den har tilldelats genom fördragen.

16. Tribunalen fann i den överklagade domen att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg någon av dessa grunder och talan ogillades därför i sin helhet.

IV – Parternas yrkanden vid domstolen

17. Republiken Tjeckien har i första hand yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– ogiltigförklara de omtvistade förordningarna i sin helhet, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna,

18. Republiken Tjeckien har i andra hand yrkat att domstolen ska

– upphäva den överklagade domen,

– ogiltigförklara artiklarna 3.1, 8 och 9.1 a i delegerad förordning nr 885/2013, och artiklarna 5.1, 9 och 10.1 a i delegerad förordning nr 886/2013, och

– förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

19. Kommissionen har yrkat att domstolen ska

– ogilla överklagandet, och

– förplikta Republiken Tjeckien att ersätta rättegångskostnaderna.

V – Bedömning

20. Republiken Tjeckien har åberopat tre grunder till stöd för sitt överklagande. Nedan kommer jag att undersöka en grund i taget.

A – Den första grunden: Åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen

21. Republiken Tjeckien har som första grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte rättssäkerhetsprincipen när den i punkterna 39–43 i den överklagade domen fann att de omtvistade förordningarna inte ålägger medlemsstaterna en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster på sina territorier.

22. I ovannämnda punkter i den överklagade domen undersökte tribunalen den första delen av den första grund som Republiken Tjeckien hade anfört till stöd för sin talan om ogiltigförklaring. Republiken Tjeckien gjorde gällande att kommissionen hade överskridit de befogenheter som den har tilldelats genom direktiv 2010/40 genom att i de omtvistade förordningarna ålägga medlemsstaterna en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster, trots att medlemsstaterna i artikel 5.1 i samma direktiv ges befogenhet att själva besluta om införandet av sådana tillämpningar och tjänster. Tribunalen fann att talan inte kunde vinna bifall såvitt avsåg denna delgrund, eftersom de omtvistade förordningarna, tvärtemot vad Republiken Tjeckien gjorde gällande, inte ålade medlemsstaterna en sådan skyldighet.

23. Republiken Tjeckien har erinrat om att enligt domstolens praxis kräver rättssäkerhetsprincipen, som utgör en allmän princip i unionsrätten, att rättsregler är klara, precisa och förutsägbara när det gäller vilka rättsverkningar de har, så att berörda parter kan sätta sig in i situationer och rättsförhållanden som omfattas av unionens rättsordning [6].

24. Republiken Tjeckien har anfört tre argument för att visa att denna princip åsidosattes i punkterna 39–43 i den överklagade domen.

25. Enligt det första argumentet framgår det av de omtvistade förordningarna att dessa, tvärtemot vad tribunalen konstaterade, ska tillämpas i alla medlemsstater. Framför allt innehåller dessa förordningar den klassiska bestämmelsen om att förordningarna är till alla delar bindande och direkt tillämpliga i alla medlemsstater. Av kommissionens motivering till förordningarna [7] framgår dessutom att kommissionen hade som mål att införa en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster i alla medlemsstater. Härav följer att tribunalens slutsats, enligt vilken de omtvistade förordningarna inte var tillämpliga i de medlemsstater som inte hade infört sådana tillämpningar och tjänster, inte är förenlig med förordningarnas lydelse och kommissionens avsikt vid den tidpunkt då förordningarna antogs.

26. Jag anser att detta argument är ogrundat och följaktligen inte kan godtas. Som kommissionen har framhållit innehåller de omtvistade förordningarna inte någon bestämmelse i vilken det uttryckligen anges att medlemsstaterna är skyldiga att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster.

27. Vidare kan det av artikel 1 i var och en av dessa förordningar, och av artikel 5.1 i direktiv 2010/40, utläsas att dessa artiklar endast är tillämpliga i en medlemsstat om denna har beslutat att införa sådana tillämpningar och tjänster.

28. I artikel 1 i var och en av de omtvistade förordningarna anges nämligen att det i förordningen fastställs vissa specifikationer ”i enlighet med direktiv [2010/40]”. I artikel 5.1 i detta direktiv anges emellertid att medlemsstaternas skyldighet att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att de specifikationer som antas av kommissionen tillämpas ”[inte ska] påverka varje medlemsstats rätt att besluta om införandet av sådana tillämpningar och tjänster på sitt territorium”.

29. Av dessa bestämmelser, lästa tillsammans, följer att det i de omtvistade förordningarna fastställs vissa specifikationer, men att detta inte påverkar varje medlemsstats rätt att fatta beslut om införande av ITS-tillämpningar och ITS-tjänster på sitt territorium. Jag erinrar om att dessa förordningar kompletterar direktiv 2010/40, vilket tribunalen påpekade i punkt 40 i den överklagade domen, och inte innehåller någon bestämmelse som ändrar räckvidden för artikel 5.1 i detta direktiv, vilket tribunalen också med rätta framhöll i punkt 41 i den överklagade domen.

30. Jag anser inte att det är nödvändigt att undersöka motiveringarna till de omtvistade förordningarna, eftersom innehållet i ovannämnda bestämmelser otvetydigt framgår av deras lydelse.

31. Jag noterar emellertid att dessa motiveringar innehåller en jämförelse mellan flera olika alternativ, som bygger att på ITS-tillämpningar eller ITS-tjänster införs i vissa eller alla medlemsstater. Det stämmer att kommissionen mot bakgrund av en kostnads- och nyttoanalys av dessa alternativ i var och en av motiveringarna konstaterar att den bästa lösningen är om sådana tillämpningar och tjänster införs i alla medlemsstater. I kommissionens förslag till förordning finns emellertid inget som tyder på att detta var det alternativ som i slutändan valdes. I motiveringen till delegerad förordning nr 886/2013

6 Dom av den 12 februari 2015, parlamentet/rådet (C-48/14, EU:C:2015:91, punkt 45 och där angiven rättspraxis).

7 Kommissionens motivering av den 15 maj 2013 till delegerad förordning nr 885/2013, C(2013) 2549 final, och kommissionens motivering av den 15 maj 2013 till delegerad förordning nr 886/2013, C(2013) 2550 final.

anges att det ”i [direktiv 2010/40] fastställdes sex prioriterade åtgärder för antagandet av specifikationer och, *i tillämpliga fall*, deras obligatoriska införande”.[8] Enligt min mening tyder denna precisering på att kommissionen inte hade för avsikt att införa en skyldighet att införa sådana tillämpningar och tjänster när förordningen antogs.

32. Jag anser därför att det av motiveringarna till de omtvistade förordningarna inte följer att kommissionen, genom att anta dessa förordningar, hade för avsikt att införa en skyldighet att införa sådana tillämpningar och tjänster i alla medlemsstater.

33. Av ovanstående följer att tribunalen inte gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den, i punkterna 39–43 i den överklagade domen, konstaterade att de omtvistade förordningarna inte ålägger medlemsstaterna en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster.

34. För det andra har Republiken Tjeckien kritiserat punkt 40 i den överklagade domen och gjort gällande att tribunalen felaktigt har funnit att det i de omtvistade förordningarna inte var nödvändigt att uttryckligen ange att förordningarna inte var tillämpliga i vissa medlemsstater, eftersom detta följer av direktiv 2010/40. Tribunalen konstaterade härigenom att delegerade akters tillämplighet inte ska utläsas av deras lydelse utan av tolkningen av den grundläggande lagstiftningsakten.

35. Republiken Tjeckien har tillagt att om den uttryckliga lydelsen av en delegerad akt strider mot den grundläggande lagstiftningsakten kan lydelsen inte korrigeras genom en tolkning av den delegerade akten i enlighet med den grundläggande lagstiftningsakten. En sådan tolkning är endast möjlig om den inte är *contra legem*, det vill säga om bestämmelserna av lägre rang tillåter en sådan tolkning.

36. Jag anser inte att tribunalen har gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att i artikel 40 i den överklagade domen slå fast att de omtvistade förordningarna måste bedömas med beaktade av den grundläggande lagstiftningsakten, det vill säga direktiv 2010/40. Denna tolkningsmetod följer enligt min mening av förhållandet mellan den grundläggande lagstiftningsakten, som bland annat fastställer lagstiftningens väsentliga delar, och den delegerade akten, med vars hjälp kommissionen enligt artikel 290 FEUF kan komplettera eller ändra vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. Domstolen har redan haft möjlighet att precisera att tilldelningen av en delegerad befogenhet syftar till att det ska antas bestämmelser som ska ingå i det regelverk som definieras genom den grundläggande lagstiftningsakten.[9] I förevarande mål är det exempelvis uppenbart att begreppet ”specifikation”, som används i de omtvistade förordningarna, ska tolkas med beaktande av den definition som anges i artikel 4.17 i direktiv 2010/40.[10]

37. Dessutom tolkade tribunalen inte de omtvistade förordningarna *contra legem*, eftersom det inte av någon bestämmelse i förordningarna följer att medlemsstaterna är skyldiga att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster.[11]

38. Som tredje argument har Republiken Tjeckien anfört att den överklagade domen skapar rättsosäkerhet för medlemsstaterna när de tillämpar en delegerad akt, eftersom de inte kan stödja sig på de uttryckliga bestämmelserna i den akten för att fastställa vilka bestämmelser som är tillämpliga på dem och de skyldigheter som följer av dessa. Om det av bestämmelserna i den delegerade akten framgår att dess tillämpningsområde överskrider de gränser som fastställs i den grundläggande

8 Kommissionens motivering av den 15 maj 2013 till delegerad förordning nr 886/2013, C(2013) 2550 final, s. 3 (min kursivering).

9 Dom av den 17 mars 2016, parlamentet/kommissionen (C-286/14, EU:C:2016:183, punkt 30 och där angiven rättspraxis).

10 I domen av den 3 april 2014, Rätzke (C-319/13, EU:C:2014:210, punkterna 33 och 34), har domstolen exempelvis gjort en sådan tolkning med beaktande av grundförordningen.

11 Se punkterna 26–29 i förevarande förslag till avgörande.

lagstiftningsakten är medlemsstaterna därför i praktiken tvungna att väcka talan om ogiltigförklaring inom den tidsfrist som anges i artikel 263 FEUF. Om en sådan talan inte väcks mister medlemsstaterna nämligen möjligheten att ifrågasätta den delegerade aktens rättsenlighet i en fördragsbrottstalan som kommissionen väckt enligt artikel 258 FEUF [12].

39. Inte heller detta argument kan godtas eftersom även detta argument grundas på den felaktiga premissen att medlemsstaterna i de omtvistade förordningarna, i strid med artikel 5.1 i direktiv 2010/40, åläggs en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster. [13]

40. Jag tillägger att det ankommer på medlemsstaterna att bedöma huruvida tillämpningsområdet för en delegerad akt överskrider de gränser som fastställs i den grundläggande lagstiftningsakten och, i förekommande fall, väcka talan om ogiltigförklaring inom den frist som fastställs i artikel 263 FEUF. Denna begränsning, som följer av hur rättsmedlen vid unionsdomstolarna är konstruerade, kan inte anses utgöra ett åsidosättande av rättssäkerhetsprincipen, såsom denna tolkas av domstolen. [14]

41. Eftersom Republiken Tjeckien inte har anfört något annat argument till stöd för att rättssäkerhetsprincipen har åsidosatts kan överklagandet inte vinna bifall såvitt avser den första grunden.

B – Den andra grunden: Åsidosättande av artikel 13.2 FEU jämförd med artikel 290 FEUF

42. Republiken Tjeckien har som andra grund gjort gällande att tribunalen åsidosatte artikel 13.2 FEU och artikel 290 FEUF genom att i punkt 63 i den överklagade domen slå fast att kommissionen, när den antar delegerade akter, inte begränsas av den uttryckliga räckvidden för de befogenheter som fastställs i den grundläggande lagstiftningsakten.

43. Enligt Republiken Tjeckien gjorde tribunalen sig skyldig till felaktig rättstillämpning när den till följd av sin undersökning av den första grundens andra del, i punkterna 45–63 i den överklagade domen, fann att kommissionen inte hade överskridit sina befogenheter enligt direktiv 2010/40 när den ålade medlemsstaterna att inrätta ett opartiskt och oberoende kontrollorgan med uppgift att säkerställa att de krav som införs genom de omtvistade direktiven respekteras.

44. Enligt Republiken Tjeckien utgör den befogenhet att anta akter med allmän räckvidd som inte är lagstiftningsakter som kommissionen har tilldelats genom artikel 290 FEUF ett undantag från den allmänna regeln i artikel 13.2 FEU, och ska följaktligen tolkas restriktivt. Kommissionen anser å sin sida att möjligheten att tilldela den en delegerande befogenhet inte utgör ett undantag som ska tolkas restriktivt utan är en konstitutionell rättighet lagstiftaren tilldelats genom artikel 290 FEUF.

45. Det är emellertid inte nödvändigt att ta ställning till denna teoretiska fråga för att förkasta de fem argument som Republiken Tjeckien har anfört till stöd för den andra grunden.

46. För det första har Republiken Tjeckien hävdat att tribunalen, i punkt 58 i den överklagade domen, felaktigt fann att kommissionens befogenhet att anta delegerade akter inte begränsas till de aspekter som uttryckligen anges i artikel 6 i direktiv 2010/40, utan även kan avse genomförandet av varje annan bestämmelse i direktivet. Enligt Republiken Tjeckien ska den befogenhet som anges i artikel 6.1 i direktiv 2010/40 tolkas restriktivt, i så måtto att den begränsas till de typer av bestämmelser som räknas upp i artikel 6.4 i detta direktiv.

12 Dom av den 18 oktober 2012, kommissionen/Republiken Tjeckien (C-37/11, EU:C:2012:640, punkterna 46–48).

13 Se punkterna 26–29 i förevarande förslag till avgörande.

14 Se punkt 23 i förevarande förslag till avgörande.

47. Jag understryker i detta avseende att den befogenhet som kommissionen tilldelats inte grundas på artikel 6 i direktiv 2010/40, utan på artikel 7 i samma direktiv. Enligt den sistnämnda artikeln ska kommissionen emellertid anta de delegerade akterna ”i enlighet med de relevanta bestämmelserna i detta direktiv, särskilt artikel 6 och bilaga II”. Följaktligen har tribunalen rätteligen slagit fast att den befogenhet som kommissionen tilldelats inte begränsas till de aspekter som uttryckligen anges i artikel 6 i detta direktiv.

48. Av de skäl som anförs i punkterna 58–65 i förevarande förslag till avgörande konstaterar jag att artikel 6.4 c i direktiv 2010/40 under alla omständigheter ger kommissionen en tillräcklig rättslig grund för att fastställa att medlemsstaterna ska utse ett kontrollorgan. Den hypotetiskt felaktiga rättstillämpning som tribunalen påstås ha gjort sig skyldig till är därför inte relevant, eftersom kommissionen har befogenhet att fastställa att medlemsstaterna ska utse ett nationellt kontrollorgan, även om befogenheten ska begränsas till de aspekter som uttryckligen anges i artikel 6.4 i direktiv 2010/40. [15]

49. För det andra har Republiken Tjeckien gjort gällande att tribunalen, i punkt 63 i den överklagade domen, felaktigt konstaterade att kommission får anta bestämmelser som faller utanför räckvidden för dess befogenheter om den anser att detta är nödvändigt. Enligt Republiken Tjeckien ska den befogenhet som kommissionen har tilldelats begränsas till vad unionslagstiftaren ansåg nödvändigt när denne fastställde kommissionens befogenheter.

50. Vid förhandlingen yttrade sig parterna även beträffande möjligheten att tribunalen, i punkt 63 i den överklagade domen, felaktigt hade funnit att behovet av att utse nationella kontrollorgan omfattades av kommissionens utrymme för så kallad subjektiv skönsmässig bedömning.

51. Jag anser därför att undersökningen av detta argument bör delas upp i två delar, och omfatta dels kommissionens eventuella utrymme för subjektiv skönsmässig bedömning, dels kommissionens eventuella överskridande av gränserna för den delegeringsbefogenhet som den har tilldelats genom direktiv 2010/40.

52. För det första delar jag inte uppfattningen att tribunalen, i punkt 63 i den överklagade domen, ska ha medgett att kommissionen har ett utrymme för subjektiv skönsmässig bedömning.

53. Det kan enligt min mening inte råda något tvivel om att frågan huruvida kommissionen har överskridit sina delegerade befogenheter ska ges en objektiv bedömning grundad på de bestämmelser i den grundläggande lagstiftningsakten i vilka delegeringen av befogenheter fastställs. I artikel 290.1 andra meningen FEUF anges nämligen att mål, innehåll, omfattning och varaktighet för delegeringen av befogenhet uttryckligen ska avgränsas i lagstiftningsakterna. I artikel 290.2 första meningen FEUF anges dessutom att lagstiftningsakterna uttryckligen ska fastställa de villkor som ska gälla för delegeringen. [16]

54. Kommissionen har därför med rätta påpekat att den, inom ramen för utövandet av sina delegerade befogenheter, har ett mer eller mindre stort utrymme för skönsmässig bedömning beroende på vad lagstiftaren har beslutat i lagstiftningsakten, med förbehåll för att delegeringen endast får avse icke väsentliga delar av den grundläggande lagstiftningsakten. Jag finner stöd för denna tolkning av artikel 290 FEUF i punkt 32 i domen av den 16 juli 2015 i målet kommissionen/parlamentet och rådet (C-88/14, EU:C:2015:499), där domstolen slog fast att bedömningen av om unionslagstiftarens val att tilldela kommissionen en delegerad befogenhet är lagenlig inte beror på vare sig förekomsten eller

15 Enligt fast rättspraxis ska hänsyn inte tas till felaktig rättstillämpning om denna rör domskäl som om de ogiltigförklaras inte kan medföra att den överklagade domen upphävs. Se, för ett liknande resonemang, dom av den 24 oktober 2002, Aéroports de Paris/kommissionen (C-82/01 P, EU:C:2002:617, punkterna 41 och 67 och där angiven rättspraxis), dom av den 28 juni 2005, Dansk Rørindustri m.fl./kommissionen (C-189/02 P, C-202/02 P, C-205/02 P–C-208/02 P och C-213/02 P, EU:C:2005:408, punkt 148 och där angiven rättspraxis), och dom av den 9 juli 2015, InnoLux/kommissionen (C-231/14 P, EU:C:2015:451, punkt 83).

16 Se dom av den 17 mars 2016, parlamentet/kommissionen (C-286/14, EU:C:2016:183, punkterna 30 och 31).

omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som den institutionen tillerkänns, utan uteslutande ska göras mot bakgrund av om de akter som den institutionen har att anta efter att ha tilldelats nämnda befogenhet har allmän räckvidd och om de kompletterar eller ändrar vissa icke väsentliga delar av lagstiftningsakten. [17]

55. I punkterna 50–60 i den överklagade domen gjorde tribunalen emellertid just en objektiv bedömning. Det var nämligen på grundval av en undersökning av de relevanta bestämmelserna i direktiv 2010/40, särskilt artikel 4.17, artiklarna 5–7 och bilaga II, som tribunalen, i punkt 62 i den överklagade domen, drog slutsatsen att kommissionen hade befogenhet att i de omtvistade förordningarna fastställa ett förfarande för bedömning av överensstämmelse genom att ålägga medlemsstaterna, som ansvarar för att specifikationerna tillämpas, att utse ett organ med ansvar för att kontrollera att operatörerna respekterar specifikationerna.

56. Tribunalen har dessutom, i artikel 63 i den överklagade domen, med rätta slagit fast att en uttrycklig befogenhet inte var nödvändig och att det räckte att kommissionen, som förfogar över ett utrymme för skönsmässig bedömning *som rent objektivt följer av ovannämnda bestämmelser i direktiv 2010/40*, ansåg att det var nödvändigt att utse ett sådant organ för att kunna garantera målen om kompatibilitet, interoperabilitet och kontinuitet. Med andra ord, och som kommissionen påpekade vid förhandlingen, gjorde den ett val mellan de olika alternativ som stod till buds inom ramen för direktiv 2010/40, och särskilt de principer som fastställs i bilaga II till detta direktiv.

57. Punkt 63 i den överklagade domen kan med andra ord inte bedömas isolerat, och tolkas som att tribunalen har tillerkänt kommissionen ett utrymme för subjektiv skönsmässig bedömning. Det utrymme för skönsmässig bedömning som kommissionen enligt tribunalen förfogar över har en objektiv karaktär, eftersom det följer av bestämmelserna i direktiv 2010/40, som delegeringen av befogenhet grundas på och som undersökningen i punkterna 50–62 i den överklagade domen avser.

58. För det andra anser jag att tribunalen, i punkterna 45–67 i den överklagade domen, med rätta slog fast att kommissionen inte överskred gränserna för sina befogenheter enligt direktiv 2010/40 genom att anta artikel 8.1 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9.1 i delegerad förordning nr 886/2013, i vilka det föreskrivs att medlemsstaterna ska utse opartiska och oberoende nationella organ.

59. Jag anser nämligen att artikel 6.4 c i direktiv 2010/40, jämförd med den befogenhet som föreskrivs i artikel 7.1 i samma direktiv, ger kommissionen en tillräcklig rättslig grund för att anta dessa båda bestämmelser.

60. Enligt artikel 6.4 c i direktiv 2010/40 ska en specifikation när så är relevant, och beroende på det område som omfattas av specifikationen, inbegripa ”[o]rganisatoriska bestämmelser som anger de förfarandemässiga skyldigheterna för berörda aktörer”.

61. Följaktligen är det nödvändigt att kontrollera dels huruvida artikel 8.1 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9.1 i delegerad förordning nr 886/2013 utgör ”organisatoriska bestämmelser”, dels huruvida de ”anger de förfarandemässiga skyldigheterna för berörda aktörer”.

62. Enligt min mening råder det knappast något tvivel om att de bestämmelser som föreskrivs i dessa båda artiklar har en ”organisatorisk” karaktär eftersom de organiserar ett förfarande för att utvärdera huruvida de krav som fastställs i var och en av de omtvistade förordningarna är uppfyllda.

17 Dom av den 16 juli 2015, kommissionen/parlamentet och rådet (C-88/14, EU:C:2015:499).

63. Det är också svårt att bestrida att dessa bestämmelser anger förfarandemässiga skyldigheter för berörda aktörer.[18] Det framgår således av artikel 8.2 i delegerad förordning nr 885/2013 att tjänsteleverantörerna ska lämna in en förklaring till de utsedda organen om att de uppfyller de krav som fastställs i artiklarna 4–7 i förordningen. Enligt artikel 9.2 i delegerad förordning nr 886/2013 ska offentliga och privata väghållare, tjänsteleverantörer och företag som sänder trafikinformation till de utsedda nationella organen lämna identifieringsuppgifter och en beskrivning av den informationstjänst som de tillhandahåller, samt en förklaring om överensstämmelse med kraven i artiklarna 3–8 i denna förordning.

64. Det är mot denna bakgrund som skyldigheten att utse ett opartiskt och oberoende kontrollorgan ska bedömas. Utseendet av ett sådant organ är nämligen en organisatorisk aspekt som är avgörande för att det bedömningsförfarande som fastställs i ovannämnda bestämmelser ska fungera som det är tänkt. Kontrollorganen ska bland annat slumpmässigt kontrollera att förklaringarna från de berörda aktörerna är korrekta, begära bevis för att de krav som föreskrivs i de omtvistade förordningarna är uppfyllda, och rapportera till de nationella myndigheterna om de inlämnade förklaringarna och om resultaten av de slumpmässiga kontrollerna.[19] För fullständighetens skull kan jag tillägga att jag anser att utseendet av ett sådant organ är förenligt med de principer som fastställs i bilaga II till direktiv 2010/40, särskilt principerna om effektivitet och proportionalitet.

65. Följaktligen anser jag att det i artikel 8 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9 i delegerad förordning nr 886/2013 fastställs ”[o]rganisatoriska bestämmelser som anger de förfarandemässiga skyldigheterna för berörda aktörer” i den mening som avses i artikel 6.4 c i direktiv 2010/40, vilket inbegriper den skyldighet att utse ett opartiskt och oberoende kontrollorgan som anges i punkt 1 i ovannämnda artiklar.

66. Om artikel 6.4 c i direktiv 2010/40 däremot inte kan anses ge kommissionen en tillräcklig rättslig grund för att anta ovannämnda bestämmelser anser jag att artikel 4.17 och artikel 6.1 i direktiv 2010/40, jämförda med artikel 7.1 i samma direktiv, erbjuder en sådan rättslig grund.

67. I artikel 4.17 i direktiv 2010/40 ges nämligen begreppet specifikation en synnerligen vid definition, genom att det i definitionen anges att med specifikation avses ”en bindande åtgärd som fastställer bestämmelser med krav, förfaranden eller *andra relevanta regler*” (min kursivering). I artikel 6.1 i samma direktiv anges dessutom att kommissionen ska anta de specifikationer som behövs för att kompatibiliteten ska kunna garanteras liksom interoperabiliteten och kontinuiteten vad gäller införande och operativ användning av ITS för de prioriterade åtgärderna. Jag erinrar om att artikel 6.4 i direktiv 2010/40 inte förefaller innehålla någon uttömmande uppräkning av de typer av specifikationer som kommissionen kan anta.

68. Enligt min mening framgår det av artikel 4.17, artikel 6.1 och artikel 7.1 i direktiv 2010/40, lästa tillsammans, att kommissionen hade befogenhet att fastställa en skyldighet att utse ett opartiskt och oberoende kontrollorgan och således att anta artikel 8.1 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9.1 i delegerad förordning nr 886/2013.[20]

69. Av det ovan anförda följer att det andra argument som Republiken Tjeckien har anfört är ogrundat och inte kan godtas.

18 Begreppet berörda aktörer definieras inte i direktiv 2010/40. Trots det nämns i skäl 18 bland annat, som viktiga aktörer, leverantörer av ITS-tjänster, transportoperatörer och anläggningsoperatörer.

19 Se artikel 8.3 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9.3 i delegerad förordning nr 886/2013.

20 Enligt artikel 5.1 i direktiv 2010/40 ska medlemsstaterna vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att de specifikationer som antas av kommissionen i enlighet med artikel 6 i detta direktiv tillämpas. Se punkt 76 i förevarande förslag till avgörande.

70. För det tredje har Republiken Tjeckien gjort gällande att tribunalens konstateranden i punkterna 47–49 i den överklagade domen, rörande kommissionens stora utrymme för skönsmässig bedömning när det gäller att komplettera en förordning enligt artikel 290 FEUF, inte är förenliga med domen av den 16 juli 2015, kommissionen/parlamentet och rådet. [21]

71. Jag erinrar om att domstolen i punkt 32 i sistnämnda dom har slagit fast att vare sig förekomsten eller omfattningen av det utrymme för skönsmässig bedömning som den institutionen tillerkänns genom lagstiftningsakten är relevant vid bedömningen av om den rättsakt som kommissionen har att anta omfattas av artikel 290 FEUF eller artikel 291 FEUF [22].

72. Mot bakgrund av denna rättspraxis anser jag att tribunalen gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att, i punkt 49 i den överklagade domen, antyda att kommissionen har ett stort utrymme för skönsmässig bedömning när den kompletterar en förordning i enlighet med artikel 290 FEUF.

73. Ingen hänsyn ska emellertid tas till denna felaktiga rättstillämpning eftersom den rör domskäl som om de ogiltigförklaras inte medför att den överklagade domen upphävs. [23] Som jag har påpekat i punkterna 52–69 i förevarande förslag till avgörande har tribunalen, inom ramen för prövningen av den första grundens andra del, gjort en objektiv bedömning av huruvida kommissionen eventuellt har överskridit de befogenheter som den har tilldelats genom direktiv 2010/40. Denna objektiva bedömning, som inte utgör felaktig rättstillämpning, är emellertid tillräcklig för att överklagandet inte ska kunna vinna bifall såvitt avser den andra delgrunden.

74. För det fjärde har Republiken Tjeckien gjort gällande att artikel 5.1 i direktiv 2010/40 ger medlemsstaterna, och inte kommissionen, rätt att välja vilka medel som ska användas för att garantera att specifikationerna tillämpas. Den befogenhet att anta delegerade akter som kommissionen har tilldelats får således inte tolkas på ett sätt som äventyrar medlemsstaternas befogenheter. Republiken Tjeckien har tillagt att unionslagstiftaren har betraktat denna aspekt som en väsentlig del av lagstiftningen och att den därför inte kan bli föremål för en delegerad akt i enlighet med artikel 290 FEUF.

75. Jag hyser tvivel om huruvida detta argument kan prövas i sak eftersom Republiken Tjeckien inte i detalj har angett på vilka punkter den anser att den överklagade domen är felaktig, vilket den enligt artikel 169.2 i domstolens rättegångsregler är skyldig att göra.

76. Detta argument är under alla omständigheter helt ogrundat. Artikel 5.1 i direktiv 2010/40 begränsas nämligen till att ålägga medlemsstaterna att vidta nödvändiga åtgärder för att garantera att de specifikationer som antas av kommissionen i enlighet med artikel 6 i detta direktiv tillämpas. Som jag har påpekat i punkterna 58–69 i förevarande förslag till avgörande har kommissionen rätt att anta förfarandemässiga specifikationer som artikel 8 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9 i förordning nr 886/2013, vilket inbegriper en skyldighet att utse ett opartiskt och oberoende kontrollorgan. Medlemsstaterna är därför enligt artikel 5.1 i direktiv 2010/40 skyldiga att vidta de åtgärder som krävs för att respektera denna specifikation.

77. För det femte har Republiken Tjeckien gjort gällande att tribunalen, i punkterna 60 och 61 i den överklagade domen, felaktigt slog fast att artikel 5.1 och artikel 6.6 i direktiv 2010/40 gav stöd åt uppfattningen att kommissionen hade befogenhet att fastställa att medlemsstaterna ska utse ett nationellt kontrollorgan.

21 Dom av den 16 juli 2015, kommissionen/parlamentet och rådet (C-88/14, EU:C:2015:499).

22 Se punkt 54 i förevarande förslag till avgörande.

23 Se den rättspraxis som anges ovan i fotnot 15.

78. Vad gäller argumentet om åsidosättande av artikel 5.1 i direktiv 2010/40 anser jag att detta helt saknar grund, av de skäl som anges i punkt 76 i förevarande förslag till avgörande.

79. Republiken Tjeckien har dessutom gjort gällande att artikel 6.6 i detta direktiv enbart avser bedömningen av överensstämmelse i enlighet med beslut nr 768/2008/EG [24] och att de omtvistade förordningarna inte innehåller någon bestämmelse i vilken en sådan bedömning föreskrivs.

80. Jag anser att detta argument är välgrundat. Enligt artikel 2 i ovannämnda beslut fastställs nämligen i beslutet en gemensam ram med allmänna principer och referensbestämmelser för utarbetandet av gemenskapslagstiftningen om harmonisering av villkoren för saluföring av produkter. De omtvistade förordningarna rör emellertid inte saluföring av produkter. Tribunalen har följaktligen gjort sig skyldig till felaktig rättstillämpning genom att, i punkt 61 i den överklagade domen, antyda att artikel 6.6 i direktiv 2010/40 ger stöd åt uppfattningen att kommissionen hade befogenhet att ålägga medlemsstaterna att utse ett nationellt kontrollorgan, i enlighet med artikel 8 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9 i delegerad förordning nr 886/2013.

81. Av de skäl som redovisas i punkt 73 i förevarande förslag till avgörande ska hänsyn därför inte tas till denna felaktiga rättstillämpning.

82. Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser Republiken Tjeckiens andra grund.

C – Den tredje grunden: Rättegångsfel vid tribunalen

83. Republiken Tjeckien har som tredje och sista grund anfört att tribunalen har gjort sig skyldig till rättegångsfel genom att förvanska eller ignorera vissa av de argument som Republiken Tjeckien har framfört.

84. Enligt Republiken Tjeckien har tribunalen, i punkt 39 i den överklagade domen, för det första felaktigt konstaterat att Republiken Tjeckien och kommissionen var överens om att bestämmelserna i de omtvistade förordningarna inte är tillämpliga så länge en medlemsstat inte har beslutat om att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster på sitt territorium. Republiken Tjeckien har understrukit att den i sin replik till tribunalen har angett att den ansåg att en sådan tolkning var möjlig, men att den inte fann något stöd för en sådan tolkning i nämnda förordningar.

85. Som kommissionen har påpekat kan detta argument inte godtas, eftersom det grundas på en felaktig läsning av punkt 39 i den överklagade domen. Tribunalen slog nämligen fast att parterna var överens om tolkningen av direktiv 2010/40, enligt vilken de omtvistade förordningarna inte är tillämpliga om det inte har införts några ITS-tillämpningar eller ITS-tjänster, och inte om tolkningen av de omtvistade förordningarna som sådana.

86. Jag påpekar dessutom att tribunalen, i punkt 35–44 i den överklagade domen, utförligt har behandlat och förkastat Republiken Tjeckiens argument om att de omtvistade förordningarna ålägger medlemsstaterna en skyldighet att införa ITS-tillämpningar eller ITS-tjänster. Detta argument är följaktligen ogrundat.

87. För det andra har tribunalen ignorerat Republiken Tjeckiens argument om att kommissionen, i sina motiveringar till de omtvistade förordningarna, inte uttryckligen har angett att dess avsikt var att införa en skyldighet att införa ITS-tillämpningar eller ITS-tjänster i alla medlemsstater.

24 Europaparlamentets och rådets beslut nr 768/2008/EG av den 9 juli 2008 om en gemensam ram för saluföring av produkter och upphävande av rådets beslut 93/465/EEG (EUT L 218, 2008, s. 82).

88. Enligt fast rättspraxis innebär den skyldighet att motivera domarna som åvilar tribunalen enligt artiklarna 36 och 53 första stycket i stadgan för Europeiska unionens domstol inte någon skyldighet för tribunalen att lämna en uttömmande redogörelse för vart och ett av de resonemang som parterna i tvisten fört. Motiveringen kan således vara underförstådd, under förutsättning att den ger de berörda personerna möjlighet att få reda på skälen till varför de ifrågavarande åtgärderna vidtagits och domstolen tillräckligt underlag för att utföra sin prövning. [25]

89. I punkterna 35–44 i den överklagade domen har tribunalen emellertid tydligt redogjort för de skäl som fick den att slå fast att – de bindande – bestämmelserna i de omtvistade förordningarna inte innebar en skyldighet att införa ITS-tillämpningar och ITS-tjänster i medlemsstaterna, och har därmed uppfyllt sin motiveringsskyldighet. Tribunalen har därför med rätta slagit fast att det inte är nödvändigt att även ange skälen till varför denna slutsats även följde av – det icke-bindande – innehållet i motiveringarna. [26]

90. För det tredje har tribunalen, framför allt vid bedömningen av den andra grunden i punkterna 69–75 i den överklagade domen, ignorerat Republiken Tjeckiens argument om att organiserandet av kontrollverksamheten på nationell nivå utgör en väsentlig aspekt, och att regleringen av denna därför inte kan överlåtas på kommissionen i enlighet med artikel 290 FUEF.

91. Enligt min mening har tribunalen behandlat detta argument i punkterna 72 och 73 i den överklagade domen, genom att slå fast att kommissionen, när den antog artikel 8.1 i delegerad förordning nr 885/2013 och artikel 9.1 i delegerad förordning nr 886/201, inte överskred den befogenhet som den har tilldelats genom direktiv 2010/40, och inte har kompletterat eller ändrat en väsentlig del av detta direktiv.

92. Av det ovan anförda följer att överklagandet inte kan vinna bifall såvitt avser Republiken Tjeckiens tredje grund.

93. Överklagandet bör därför ogillas i sin helhet. Dessutom bör Republiken Tjeckien förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, eftersom kommissionen har yrkat på detta.

VI – Förslag till avgörande

94. Med beaktande av vad som ovan anförts föreslår jag att domstolen ska

1) ogilla överklagandet, och

2) förplikta Republiken Tjeckien att ersätta rättegångskostnaderna.

25 Dom av den 27 oktober 2011, Österrike/Scheucher-Fleisch m.fl. (C-47/10 P, EU:C:2011:698, punkt 104 och där angiven rättspraxis), och dom av den 8 mars 2016, Grekland/kommissionen (C-431/14 P, EU:C:2016:145, punkt 38 och där angiven rättspraxis).

26 Se punkterna 31 och 32 i förevarande förslag till avgörande.